

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Łódź, 21 grudnia 2020 r.

RŁO.610.1.2020.RB

DECYZJA Nr RŁO 9/2020

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2020 r. poz. 1076 i 1086 - dalej: „ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów”), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

uznaje za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie polegające na:

- 1) naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom, w umowach pożyczki konsumentom informacji na temat opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, co narusza art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz.U. z 2019 r. poz. 1083 - dalej: „ustawa o kredycie konsumenckim”), a tym samym stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- 2) pobieraniu od konsumentów, którzy opóźniają się ze spłatą pożyczki w terminie wynikającym z zawartych umów, których zabezpieczeniem jest przewłaszczenie pojazdu opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim oraz odsetek za opóźnienie naliczonych konsumentowi, w zakresie, w jakim łącznie przekraczają limit ustawowy, co jest sprzeczne z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

i nakazuje zaniechanie ich stosowania.

II. Na podstawie art. 103 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nadaje niniejszej decyzji w zakresie pkt I sentencji decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

III. Na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada na Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów opisanego w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, poprzez:

1) złożenie na stronie internetowej Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (na moment wydania decyzji: www.mogo.pl) jednokrotnego oświadczenia o następującej treści:

„W związku z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaną w dniu 21 grudnia 2020 r. nr RŁO 9/2020, Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie informuje, że stosowała praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów polegające na:

- naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom, w umowach pożyczki konsumenckiej informacji na temat opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, co narusza art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083),*
- pobieraniu od konsumentów, którzy opóźniają się ze spłatą pożyczki w terminie wynikającym z zawartych umów, których zabezpieczeniem jest przewłaszczenie pojazdu opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim oraz odsetek za opóźnienie naliczonych konsumentowi, w zakresie, w jakim łącznie przekraczają limit ustawowy, co jest sprzeczne z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim.*

Praktyki te godzą w zbiorowe interesy konsumentów, a w konsekwencji stanowią naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2020 r. poz. 1076 i 1086). Decyzja Prezesa UOKiK nr RŁO 9/2020 z dnia 21 grudnia 2020 r. dostępna jest pod adresem www.uokik.gov.pl”.

w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się decyzji, w następujący sposób:

- a) czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB #ffffff),
- b) tekst powyższego oświadczenia wyjustowany,
- c) czcionką pogrubioną (bold) fragment: „*Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie informuje, że stosowała praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów polegające na:*
- *naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom, w umowach pożyczki konsumenckiej informacji na temat opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, co narusza art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083),*
 - *pobieraniu od konsumentów, którzy opóźniają się ze spłatą pożyczki w terminie wynikającym z zawartych umów, których zabezpieczeniem jest przewłaszczenie pojazdu opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim oraz odsetek za opóźnienie naliczonych konsumentowi, w zakresie, w jakim łącznie przekraczają limit ustawowy, co jest sprzeczne z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim.”,*
- d) w górnej części strony głównej domeny www.mogo.pl i na każdej innej stronie internetowej przedsiębiorcy zastępującej tę stronę w przyszłości, oświadczenie ma być widoczne przez cały czas, gdy użytkownik jest na stronie (oświadczenie nie może przybrać formy np. rotacyjnego banera czy slajdera),
- e) czcionka powinna odpowiadać wielkości czcionki zwyczajowo używanej na ww. stronie internetowej, tekst umieszczony w ramce, o rozmiarze takim, aby była ona w całości wypełniona oświadczeniem, o którym mowa w niniejszym punkcie, z uwzględnieniem marginesu 2,5 cm z każdej strony,
- f) fragment: „*Decyzja Prezesa UOKiK nr RŁO 9*” będzie stanowić hiperłącze prowadzące do strony internetowej https://decyzje.uokik.gov.pl/bp/dec_prez.nsf, przy czym oświadczenie to będzie dostępne na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania.
- 2) przekazanie listem poleconym lub doręczenia bezpośrednio w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji każdemu konsumentowi, od którego zostały pobrane opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim oraz naliczonych odsetek za opóźnienie w spłacie w zakresie, w jakim łącznie przekroczyły limit ustawowy o którym mowa w art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim, pisma zawierającego następującą informację:

„W związku z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaną w dniu 21 grudnia 2020 r. nr RŁO 9/2020 Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie informuje, że stosowała praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na pobieraniu od konsumentów, którzy opóźniają się ze spłatą pożyczki w terminie wynikającym z zawartych umów, których zabezpieczeniem jest przewłaszczenie pojazdu opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim oraz odsetek za opóźnienie naliczonych konsumentowi, w zakresie, w jakim łącznie przekraczają limit ustawowy, co jest sprzeczne z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z pobraniem opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim oraz naliczonych odsetek za opóźnienie w zakresie, w jakim łącznie przekroczyły limit ustawowy, istnieje możliwość złożenia reklamacji wraz z podaniem numeru rachunku. Reklamację należy przestać pocztą na adres: [w tym miejscu należy uzupełnić adres] lub drogą mailową na adres: [w tym miejscu należy uzupełnić adres mailowy]”.

- 3) dokonanie zwrotu - w ramach przysporzenia konsumenckiego - konsumentom od których pobrano opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim oraz naliczonych odsetek za opóźnienie w zakresie, w jakim łącznie przekroczyły limit ustawowy, o którym mowa w art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim nadwyżki powstałej z tego tytułu. Zwrotu tego Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie dokona w terminie 30 (trzydziestu) dni od dnia złożenia reklamacji na numer rachunku bankowego wskazany w reklamacji.

IV. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada na Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie:

- 1) w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I.1 sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną w wysokości 156.676 zł (słownie: stu pięćdziesięciu sześciu tysięcy sześciuset siedemdziesięciu sześciu złotych), płatną do budżetu państwa,**
- 2) w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I.2 sentencji niniejszej decyzji, **karę**

pieniężną w wysokości 168.728 zł (słownie: stu sześćdziesięciu ośmiu tysięcy siedmiuset dwudziestu ośmiu złotych), płatną do budżetu państwa,

V. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1, art. 263 § 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695 i 1298 - dalej: „Kodeks postępowania administracyjnego”) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

postanawia obciążyć Mogo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie kosztami niniejszego postępowania w wysokości 25,50 zł (słownie: dwudziestu pięciu złotych pięćdziesięciu groszy) oraz zobowiązać przedsiębiorcę do ich zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

- (1) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „Prezes UOKiK”, „Prezes Urzędu”) przeprowadził z urzędu postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy działania **Mogo sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie** (dalej również jako: „Spółka” lub „Mogo”) dotyczące udzielania kredytów/pożyczek przeznaczonych na zakup samochodu bądź pod zastaw samochodu, nie naruszają chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniających podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach lub wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.
- (2) Powyższe postępowanie zostało wszczęte w związku z zawiadomieniem przestany przez Naczelnika Wydziału Dochodzeniowo-Śledczego Komendy Powiatowej Policji w Mielcu.
- (3) Wyniki analizy materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania wyjaśniającego wykazały istnienie podstaw do postawienia Spółce zarzutu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.
- (4) W związku z tym, postanowieniem nr 1/610.1.2020 z dnia 30 marca 2020 (karty nr 1-4) Prezes Urzędu wszczął przeciwko Spółce postępowanie w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów opisanej w sentencji decyzji.
- (5) Jednocześnie, postanowieniem nr 2/610.1.2020 (karta nr 5) zaliczono w poczet dowodów postępowania materiał dowodowy z postępowania wyjaśniającego w

postaci pism Spółki wraz z załącznikami, wydruków e-maili oraz pism konsumentów, którzy zawarli z Mogo umowy o udzielenie kredytu konsumenckiego.

- (6) Pismem z dnia 30 marca 2020 r. (karty nr 367-368) Spółka została zawiadomiona o wszczęciu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.
- (7) Spółka ustosunkowała się do postawionego zarzutu w piśmie z dnia 16 września 2020 r. (karta nr 407). Mogo wskazało, że w odniesieniu do zarzutu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji zobowiązuje się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zaniechania praktyki stanowiącej naruszenie zbiorowych interesów konsumentów. Spółka zobowiązała się do rzetelnego informowania konsumentów zawierających z nią umowy w przyszłości.
- (8) Co do zarzutu wskazanego w pkt II sentencji niniejszej decyzji Mogo podniosło, iż nie powinno się zakwalifikować kosztów windykacji pojazdu należącego do Spółki (z tytułu zastosowanego środka w postaci przewłaszczenia na zabezpieczenie) do opłaty o której mowa w art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim. Regulacja zawarta w tej normie, zdaniem Spółki, ma na celu ograniczenie niekorzystnej dla konsumentów praktyki obciążania ich dodatkowymi kosztami egzekucyjnymi (np. dodatkowa opłata za połączenia telefoniczne, monity wysłane pocztą). Natomiast koszty odbioru pojazdu mają odmienną naturę - dotyczą bowiem kwestii odzyskania przedmiotu własności po zakończeniu umowy i nie są związane bezpośrednio z opłatami z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Związane jest to z realizacją przedmiotu zabezpieczenia, którą stanowi własność pojazdu. Wszelkie koszty ponoszone są w tym przypadku z winy konsumenta, który nie chce współpracować z wierzycielem. Ponadto, Spółka pismem z dnia 02 grudnia 2020 r. podtrzymała swoje stanowisko odnośnie zarzutu wskazanego w pkt II sentencji niniejszej decyzji oraz wskazała, że wskazane tam opłaty należy traktować jako odszkodowanie należne Mogo z tytułu podjęcia próby odzyskania swojej własności, a nie koszty związane z windykacją przedmiotu zabezpieczenia.
- (9) Zawiadomieniem z dnia 15 października 2020 r. (karta nr 408) strona została zawiadomiona o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Spółka skorzystała z przysługującego jej w tym zakresie prawa jeszcze przed wysłaniem niniejszego zawiadomienia, tj. w dniu 23 lipca 2020 r.

Stan faktyczny

- (10) Spółka prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS 0000580983. Zakres prowadzonej przez Spółkę działalności obejmuje m.in. pozostałe formy udzielania kredytów (PKD 64.92.Z) i pozostałą finansową działalność usługową gdzie indziej

niesklasyfikowaną, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych (PKD 64.99.Z).

[dowód: wydruk z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru (karty nr 401-405)]

- (11) Spółka prowadzi działalność jako pożyczkodawca na terenie całej Polski. Mogo udziela pożyczek pieniężnych samodzielnie lub korzystając z usług pośredników (osób/podmiotów współpracujących ze Spółką). Umowy te zawierane są w lokalu przedsiębiorstwa. W ofercie Spółki znajdują się pożyczki przeznaczone na zakup samochodu oraz pożyczki pod zastaw samochodu. Według złożonego oświadczenia Spółka w latach 2019 i 2020 nie zawarła żadnej umowy kredytów/pożyczek na zakup samochodu oraz pod zastaw samochodu. Mogo zawierało te umowy w latach 2016-2018.

[dowód: pismo Spółki z dnia 08 lutego 2018 r. (karty nr 6-8), pismo Spółki z dnia 13 lipca 2020 r. (karta nr 400)]

Wzorce umów oraz uprawnienia i obowiązki z nich wynikające

- (12) Spółka stosuje w obrocie z konsumentami następujące wzorce, na podstawie których następnie są zawierane umowy pożyczki: „Umowa Pożyczki Konsumenckiej nr ...”, „Harmonogram do Umowy Pożyczki Konsumenckiej nr ...”, „Ogólne Warunki Umów Pożyczek Konsumenckich MOGO Spółka z o.o.”, „Wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy”, „Tabela Opłat i Prowizji”, „INSPEKCJA POJAZDU”, „UMOWA PRZEWŁASZCZENIA POJAZDU NA ZABEZPIECZENIE”, „FORMULARZ INFORMACYJNY DOTYCZĄCY KREDYTU KONSUMENCKIEGO UDZIELANEGO PRZEZ MOGO SP. Z O.O. Z SIEDZIBĄ W WARSZAWIE”.

[dowód: pismo Spółki z dnia 08 lutego 2018 r. (karty nr 6-8)]

- (13) We wskazanych wzorcach umów konieczność poniesienia opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu wynika jedynie z § 2 ust. 5 wzorca pod nazwą „Umowa Pożyczki Konsumenckiej nr ...” w brzmieniu „*Pożyczkobiorca zobowiązany jest zapłacić Pożyczkodawcy z tytułu realizacji Umowy Pożyczki koszty szczegółowo wskazane w Tabeli Opłat, stanowiącej Załącznik nr 3 do Umowy Pożyczki.*” oraz § 10 ust. 5 wzorca pod nazwą „Ogólne Warunki Umów Pożyczek Konsumenckich MOGO Spółka z o.o.” w brzmieniu „*Pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty na rzecz Pożyczkodawcy opłat za czynności dodatkowe związane z Umową Pożyczki, w tym za czynności związane z rejestracją Samochodu, jeśli zostaną poniesione przez Pożyczkodawcę, czynności windykacyjne, które szczegółowo zostały wskazane wraz z cennikiem w Tabeli Opłat, stanowiących załącznik nr 3 do Umowy Pożyczki.*”.

[dowód: wzorzec umowy pod nazwą „Umowa Pożyczki Konsumenckiej nr ...” (karty nr 28-29), wzorzec umowy pod nazwą „Ogólne Warunki Umów Pożyczek Konsumenckich MOGO Spółka z o.o.” (karty nr 30 odwrót-32)]

(14) Stosowana przez Spółkę „Tabela Opłat i Prowizji” nie zawiera wskazań co do wysokości opłat odnoszących się do czynności windykacyjnych, czynności odbioru, holowania oraz przygotowania pojazdu do sprzedaży. Także w innych załącznikach brak jest skonkretyzowania tych opłat.

[dowód: wzorzec umowy pod nazwą „Tabela Opłat i Prowizji” (karta nr 20)]

(15) Zgodnie z § 5 ust. 1 wzorca umów pod nazwą „Umowa Pożyczki Konsumenckiej nr ...” Spółka pobiera odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 14% w stosunku rocznym („Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego na dzień zawarcia Umowy Pożyczki wynosi 14% i stanowi dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych”).

[dowód: pismo Spółki z dnia 08 lutego 2018 r. (karty nr 6-8), wzorzec umowy pod nazwą „Umowa Pożyczki Konsumenckiej nr ...” (karty nr 28-29)]

Procedura windykacyjna

(16) W przypadku niewywiązywania się przez konsumenta z obowiązku spłaty rat kredytu Spółka podejmowała czynności zmierzające do przejęcia pojazdów przewłaszczonych na zabezpieczenie wierzytelności. Czynności te Spółka zlecała podmiotom zewnętrznym. Procedura przejęcia wskazanych pojazdów obejmowała w zależności od potrzeb następujące czynności:

- a) czynności windykacyjne,
- b) czynności odbioru,
- c) holowanie oraz
- d) przygotowanie pojazdu do sprzedaży (mycie, ewentualne naprawy, wycena, ogłoszenie).

Ponadto, Spółka (jak wynika z oświadczenia złożonego we wskazanym na wstępie postępowaniu wyjaśniającym) nie czerpie dodatkowych korzyści związanych z tymi czynnościami, to jest nie obciąża klientów dodatkowymi kosztami, które nie wynikały z rozliczeń otrzymywanych od partnerów zewnętrznych.

[dowód: pismo Spółki z dnia 15 stycznia 2019 r. (karty nr 215-219)]

(17) Jak wynika z informacji przekazanych przez Spółkę wycena przejętych i przeznaczonych do sprzedaży pojazdów do października 2018 r. dokonywana była przez następujących rzeczoznawców:

- a) [tajemnica przedsiębiorcy],
- b) [tajemnica przedsiębiorcy],
- c) [tajemnica przedsiębiorcy].

Począwszy od października 2018 r. Spółka współpracuje wyłącznie z jednym przedsiębiorcą - [tajemnica przedsiębiorcy]. Na podstawie zawartej umowy

MOGO ponosi koszty wyceny wartości pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t. w wysokości [tajemnica przedsiębiorcy], natomiast koszt sporządzenia raportu technicznego to koszt rządu [tajemnica przedsiębiorcy].

[dowód: pismo Spółki z dnia 15 stycznia 2019 r. (karty nr 215-219)]

(18) Od 2018 r. Spółka dokonywała sprzedaży pojazdów za pośrednictwem następujących podmiotów:

- a) [tajemnica przedsiębiorcy],
- b) [tajemnica przedsiębiorcy],
- c) [tajemnica przedsiębiorcy],
- d) [tajemnica przedsiębiorcy].

[dowód: pismo Spółki z dnia 15 stycznia 2019 r. (karty nr 215-219)]

(19) Na podstawie umowy zawartej z [tajemnica przedsiębiorcy], Spółka zobowiązana jest do ponoszenia kosztów przechowania pojazdu na placu w wysokości [tajemnica przedsiębiorcy].

[dowód: pismo Spółki z dnia 15 stycznia 2019 r. (karty nr 215-219), umowa zawarta pomiędzy Mogo a [tajemnica przedsiębiorcy] (karty nr 323-326)]

(20) Na podstawie umowy zawartej z [tajemnica przedsiębiorcy], Spółka zobowiązana jest do ponoszenia następujących kosztów: przechowywanie pojazdu - [tajemnica przedsiębiorcy], sprzątanie pojazdu o wartości do 20 000 zł - [tajemnica przedsiębiorcy], sprzątanie pojazdu o wartości powyżej 20 000 zł (wraz z praniem tapicerki) [tajemnica przedsiębiorcy], transport pojazdu [tajemnica przedsiębiorcy], sprzedaż pojazdu - [tajemnica przedsiębiorcy].

[dowód: pismo Spółki z dnia 15 stycznia 2019 r. (karty nr 215-219), umowa zawarta pomiędzy Mogo a [tajemnica przedsiębiorcy] (karty nr 331-337)]

(21) Na podstawie umowy zawartej z [tajemnica przedsiębiorcy], Spółka zobowiązana jest do ponoszenia następujących kosztów: przejęcie i zabezpieczenie pojazdu - [tajemnica przedsiębiorcy], przechowywanie pojazdów - [tajemnica przedsiębiorcy], przygotowanie pojazdu do sprzedaży - [tajemnica przedsiębiorcy], sprzedaż pojazdu - [tajemnica przedsiębiorcy].

[dowód: pismo Spółki z dnia 15 stycznia 2019 r. (karty nr 215-219), umowa zawarta pomiędzy Mogo a [tajemnica przedsiębiorcy] (karty nr 338-342)]

(22) Z przekazanego przez Spółkę zestawienia wynika, iż zobowiązywała ona konsumentów do poniesienia opisanych powyżej kosztów związanych z przejęciem pojazdu. W roku 2018 procedurę windykacji pojazdów Spółka wszczęła wobec [tajemnica przedsiębiorcy], których zobowiązała do uiszczenia kosztów poszczególnych czynności dokonywanych w jej imieniu przez wskazane powyżej podmioty.

[dowód: pismo Spółki z dnia 15 stycznia 2019 r. (karty nr 215-219), zestawienie czynności windykacyjnych (karty nr 220-225)]

Informacje uzyskane od Konsumentów

(23)W toku wspomnianego wcześniej postępowania wyjaśniającego wystosowano również wystąpienie do konsumentów w celu zebrania informacji odnoszących się do niniejszej sprawy.

(24)Odpowiedzi na powyższe wystąpienie udzieliło trzech konsumentów. Pierwszy z nich w kwestii poniesionych kosztów wskazał, że cyt. *„Naliczyli ponad [tajemnica przedsiębiorcy] złotych kosztów dodatkowych pomimo oddania auta dobrowolnie przed wypowiedzeniem umowy (nie mam wiedzy na temat za co te koszty zostały naliczone)”*. Drugi wskazał, że cyt. *„Zostały mi doliczone koszty za windykację, nie wiem jaką [tajemnica przedsiębiorcy] - koszt firmy windykacyjnej za działania jakie poczyniła w celu odzyskania auta.”* Trzeci z konsumentów nie odniósł się do konieczności poniesienia kosztów windykacyjnych. Ponadto, konsumenci wskazywali, iż pojazdy te zostały sprzedane za niższą cenę, niż ta, za którą je nabyli.

[dowód: odpowiedzi konsumentów (karty nr 185-191)]

Ocena prawna ustalonych faktów

Naruszenie interesu publicznego

(25)Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa UOKiK prowadzona jest w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa UOKiK ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek uznania kompetencji Prezesa UOKiK do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie.

(26)W opinii Prezesa UOKiK, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, gdyż wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy zawarli ze Spółką umowę o pożyczkę oraz wobec których została lub mogła zostać wszczęta procedura windykacyjna. Działanie Spółki nie dotyczyło interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i niedający się porównać z innymi, ale kręgu konsumentów, których sytuacja była identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawiało się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie istnieją zatem podstawy do oceny zachowania Spółki pod kątem stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Naruszenie art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

- (27) Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy.
- (28) Stwierdzenie przez Prezesa Urzędu stosowania przez Mogo praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wymaga zatem stwierdzenia łącznego zaistnienia następujących przesłanek:
- 1) kwestionowane zachowania są działaniami przedsiębiorcy,
 - 2) zachowania te są sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami,
 - 3) zachowania te naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

Status przedsiębiorcy

- (29) Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów *ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców* (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, z późn. zm.). W myśl art. 4 ust. 1 ww. ustawy przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły (art. 3 ww. ustawy).
- (30) Mogo jest osobą prawną prowadzącą działalność gospodarczą, wpisaną do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000580983. Z odpisu z tegoż Rejestru wynika, że Spółka prowadzi działalność w zakresie m.in. pozostałe formy udzielania kredytów (PKD 64.92.Z) i pozostała finansową działalność usługową gdzie indziej niesklasyfikowaną, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych (PKD 64.99.Z). Działalność Mogo ma zatem charakter zorganizowany, ciągły i zarobkowy. Wobec powyższego należy uznać, iż Spółka spełnia przesłanki, jakich wyżej powołane ustawy wymagają do uznania podmiotu za przedsiębiorcę. W konsekwencji jej działania mogą być poddane ocenie w toku postępowania przed Prezesem UOKiK.

Sprzeczność działania Spółki z prawem lub dobrymi obyczajami

- (31) Kolejną przesłanką, która musi być spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność działania przedsiębiorcy rozumiana jako sprzeczność działania z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa lub sprzeczność z dobrymi obyczajami. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Art. 24 ust. 2 ww. ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności: naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji; proponowanie konsumentom nabycia usług finansowych, które nie odpowiadają potrzebom tych konsumentów ustalonym z uwzględnieniem dostępnych przedsiębiorcy informacji w zakresie cech tych konsumentów lub proponowanie nabycia tych usług w sposób nieadekwatny do ich charakteru. Zgodnie z art. 24 ust. 3 ww. ustawy nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

- (32) Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. W przypadku praktyk wskazanych w pkt I.1 i I.2 sentencji niniejszej decyzji bezprawność wynika z naruszenia przepisów ustawy o kredycie konsumenckim.
- (33) W ocenie Prezesa UOKiK, w odniesieniu do zarzutu zawartego w pkt I.1 sentencji decyzji, bezprawność działań podejmowanych przez Mogo należy wywieść z naruszenia obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji określonego w art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W przypadku tego zarzutu obowiązek informacyjny wynika z art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym umowa o kredyt konsumencki powinna określać opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu.
- (34) W odniesieniu do zarzutu z pkt I.2 sentencji decyzji bezprawność działań Spółki należy wywieść wprost z naruszenia przepisów obowiązującego prawa, a konkretnie z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z tym przepisem w przypadku gdy łączna wysokość opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim, oraz odsetek za opóźnienie naliczonych konsumentowi przekracza kwotę odpowiadającą kwocie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1963 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1145 ze zm., dalej również: „Kodeks cywilny”), obliczonych od kwoty zaległości w spłacie kredytu, należnych na dzień pobrania tych opłat lub odsetek, należy się tylko kwota opłat i odsetek odpowiadająca kwocie tych odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Ocena prawna poszczególnych zarzutów stawianych Spółce

Praktyka opisana w pkt I.1 rozstrzygnięcia decyzji

- (35) Pierwsza z zarzucanych Spółce praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polega na naruszaniu art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim. Prezes UOKiK zakwestionował bowiem działania Mogo, polegające na niepodawaniu w stosowanych w obrocie gospodarczym z udziałem konsumentów wzorcach umownych (por. pkt 12 niniejszej decyzji) informacji o opłatach z tytułu zaległości w spłacie kredytu.
- (36) Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, umowa o kredyt konsumencki powinna określać m.in. informacje na temat opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Wyniki przeprowadzonej analizy treści umów pożyczek, uzyskanych przez Prezesa Urzędu w ramach przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, wskazują, że Spółka - działając w sprzeczności ze wskazanym przepisem prawa - nie udziela informacji o wysokości opłat związanych z procedurą przejęcia przewłaszczonego pojazdu.
- (37) Przepis art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim nie wprowadza rozróżnienia ze względu na sposób pobierania opłat (w formie zryczałtowanej czy w wysokości odpowiadającej rzeczywiście poniesionym kosztom), kredytodawca musi zatem podać informację o takich kosztach niezależnie od tego, w jakiej formie je pobiera. Zgodnie z wyr. SN z 20.6.2006 r. (zobacz szerzej: III SK 7/06, Legalis) konsument ma prawo do kompletnej i jednoznacznej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesu prawnego w warunkach globalizacji obrotu prawnego i wielości ofert na rynku, które niekiedy wprowadzają w błąd lub w sposób ukryty godzą w indywidualny i zbiorowy interes konsumentów.
- (38) Jeżeli w związku z przeterminowanym zadłużeniem, kredytodawca pobiera od konsumenta inne opłaty, zobowiązany jest określić je w umowie (mogą to być koszty windykacji, postępowań sądowych, upomnień itp.). W związku z brakiem definicji opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu, czy też zamkniętego katalogu takich opłat, w ocenie Prezesa Urzędu, za opłaty te należy uznać wszelkie koszty, jakie mogą powstać po stronie pożyczkodawcy w związku z dochodzeniem należności wynikających z zawartej umowy pożyczki, a więc również koszty, jakie Spółka nalicza w związku ze skorzystaniem z usług pośrednika przy sprzedaży przewłaszczonego pojazdu. Niewątpliwie bowiem koszt dochodzenia należności za pośrednictwem osób trzecich stanowi opłatę z tytułu zaległości w spłacie pożyczki (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19.05.2017r., sygn. akt VI ACa 618/15).
- (39) Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie również w wyroku z dnia 24 października 2012 r., w sprawie o sygn. akt VI ACa 549/12. W uzasadnieniu do tego orzeczenia sąd ten uznał, że cyt. „pobieranie opłaty wyrównującej pozwanemu koszty, poniesione na skutek niezgodnego z umową zachowania się dłużnika, jest

zgodne z ustawą i (...) na pozwanym spoczywa ustawowy obowiązek informowania o jej wysokości konsumenta”.

- (40) Ten sam sąd w uzasadnieniu do wyroku z dnia 19 maja 2017 r. o sygn. akt VI ACa 628/15 podniósł, iż przepis art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim nakłada na przedsiębiorcę obowiązek wskazania m.in. opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Niewątpliwie koszt dochodzenia należności za pośrednictwem osób trzecich stanowi opłatę z tytułu zaległości w spłacie kredytu; winien być więc określony.
- (41) Przy czym wskazać należy, iż wysokość opłat za zaległości w spłacie kredytu i rodzaje (tytuł) tych opłat są Spółce znane ze względu na zawarte w tym zakresie umowy z zewnętrznymi partnerami. W umowach tych są bowiem określone stawki za konkretne czynności wykonywane w celu przejęcia i sprzedaży przewłaszczonego pojazdu (por. pkt 19-21 uzasadnienia decyzji).
- (42) Działanie bezprawne w tym wypadku przybiera formę zaniechania zamieszczania w umowach pożyczki zawieranych z konsumentami informacji o wysokości opłat o których mowa powyżej. Zatem w sytuacji zalegania ze spłatą pożyczki i podjęcia przez Mogo stosownych czynności windykacyjnych, konsument był obciążany opłatami pokrywającymi koszty działań podmiotów zewnętrznych mających na celu odzyskanie przewłaszczonego samochodu.
- (43) Skoro zatem Mogo pobierało takie opłaty, to informacja o ich wysokości lub sposobie jej wyliczenia, jeżeli wysokość opłaty jest nieznana w momencie zawierania umowy, powinna być zamieszczona w każdej umowie pożyczki zawartej z konsumentem. W ocenie Prezesa UOKiK umowy pożyczki zawarte pomiędzy Mogo a konsumentami tego obowiązku nie wypełniały, co dowodzi bezprawności działania przedsiębiorcy. Nie można bowiem uznać za wypełnienie obowiązku informacyjnego, w kontekście wskazanych wyżej celów, jakim ten obowiązek służy, wskazanie konsumentowi, że *„Pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty na rzecz Pożyczkodawcy opłat za czynności dodatkowe związane z Umową Pożyczki, w tym za czynności związane z rejestracją Samochodu, jeśli zostaną poniesione przez Pożyczkodawcę, czynności windykacyjne, które szczegółowo zostały wskazane wraz z cennikiem w Tabeli Opłat, stanowiących załącznik nr 3 do Umowy Pożyczki.”* skoro stosowana przez Spółkę „Tabela Opłat i Prowizji” nie zawiera wskazań co do wysokości opłat odnoszących się do czynności windykacyjnych, czynności odbioru, holowania oraz przygotowania pojazdu do sprzedaży.
- (44) W związku z powyższym wykazano bezprawny charakter działań Mogo, w zakresie praktyki opisanej w pkt I.1 sentencji decyzji.

Praktyka opisana w pkt I.2 rozstrzygnięcia decyzji

- (45) Dokonując oceny prawnej zarzutu postawionego Spółce w pkt I.2 sentencji niniejszej decyzji należy wskazać, że w dniu 1 stycznia 2016 r. do art. 481 Kodeksu cywilnego dodano przepis art. 481 § 2¹, zgodnie z którym maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie ustalona natomiast została na poziomie równym sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (art. 481 § 2 Kodeksu cywilnego) i wynosi obecnie 7%. Zatem maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekroczyć 14%.
- (46) Z dniem 11 marca 2016 r. wprowadzone zostały natomiast do ustawy o kredycie konsumenckim regulacje ograniczające wysokość opłat pobieranych z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Zgodnie z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim w przypadku, gdy łączna wysokość opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim (to jest tzw. innych opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu), oraz odsetek za opóźnienie naliczonych konsumentowi przekracza kwotę odpowiadającą kwocie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ Kodeksu cywilnego, obliczonych od kwoty zaległości w spłacie kredytu, należnych na dzień pobrania tych opłat lub odsetek, należy się tylko kwota opłat i odsetek odpowiadająca kwocie tych odsetek maksymalnych za opóźnienie. Wskazana regulacja art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim wprowadza łączny limit dla odsetek za opóźnienie i innych opłat z tytułu zaległości w spłacie. Art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim, do którego odnosi się art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim nie precyzuje, o jakich opłatach konkretnie jest tu mowa, stąd przyjąć należy, że jest to katalog otwarty.
- (47) Wprowadzenie art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim było reakcją na pobieranie przez kredytodawców opłat niezwiązanych z wysokością zaległości w spłacie kredytu, w szczególności opłat za wysyłanie wiadomości SMS do kredytobiorcy, za przeprowadzenie rozmów telefonicznych pouczających o skutkach braku spłaty, wysyłanie monitów lub wezwań do zapłaty, jak również za bezpośrednie wizyty u kredytobiorcy, co w praktyce prowadziło do lawinowego narastania zadłużenia wynikającego z umowy kredytu konsumenckiego. W uzasadnieniu dla wprowadzenia omawianej regulacji Ustawodawca podkreślał konieczność ograniczenia możliwości pobierania nadmiernych odsetek przez kredytobiorców, którzy nie przestrzegając regulacji dotyczących maksymalnej wysokości odsetek, zastrzegają sobie jednocześnie - na wypadek powstania zaległości w spłacie pożyczki - wysokie prowizje i dodatkowe opłaty o charakterze pozakodeksowym.
- (48) W związku z brakiem definicji opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu, czy też zamkniętego katalogu takich opłat, w ocenie Prezesa Urzędu, za opłaty te należy uznać wszelkie koszty, jakie mogą powstać po stronie pożyczkodawcy w związku z dochodzeniem należności wynikających z zawartej umowy pożyczki, w tym koszty

windykacyjne w związku ze skorzystaniem z usług podmiotu zewnętrznego. Niewątpliwie bowiem koszt dochodzenia należności za pośrednictwem osób trzecich stanowi opłatę z tytułu zaległości w spłacie pożyczki (porównaj: orzecznictwo wskazane w pkt 37-40 uzasadnienia decyzji). Przepis art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim nie wprowadza również rozróżnienia ze względu na sposób pobierania opłat (w formie zryczałtowanej czy w wysokości odpowiadającej rzeczywiście poniesionym kosztom), kredytodawca musi zatem podać informację o takich kosztach niezależnie od tego, w jakiej formie je pobiera.

(49) Analiza przekazanych przez Spółkę wzorców umów pod nazwą „Umowa Pożyczki Konsumenckiej nr ...” a także zawartych z konsumentami na jego podstawie umów pożyczki wykazała, że Spółka zamieszcza w nich postanowienia o następującej treści [pisownia oryginalna]: „Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego na dzień zawarcia Umowy Pożyczki wynosi 14% i stanowi dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych” (wskazać przy tym należy, iż na dzień zawierania umów wysokość odsetek odpowiadała wysokości maksymalnych odsetek ustawowych).

(50) Z powyższego wynika, że Spółka stosuje maksymalne odsetki za opóźnienie w spłacie pożyczki. Prezes Urzędu ustalił, że Mogo zastrzega jednocześnie pobieranie innych opłat w przypadku zaległości w spłacie pożyczki zabezpieczonej przez przewłaszczenie pojazdów mechanicznych. Są to opłaty windykacyjne opisane szerzej w części odnoszącej się do praktyki wskazanej w pkt I zarzutu niniejszej decyzji. Z przekazanego bowiem do Prezesa Urzędu zestawienia wynika, że Spółka faktycznie obciąża konsumentów-pożyczkobiorców opłatami za ww. czynności windykacyjne.

(51) Biorąc zatem pod uwagę ustaloną linię orzecniczą w tym zakresie oraz brzmienie zarówno art. 30 ust. 1 pkt 11 jak i 33a ustawy o kredycie konsumenckim nie można zgodzić się z twierdzeniami strony postępowania o tym, że nie powinno się zakwalifikować kosztów windykacji pojazdu należącego do Spółki (z tytułu zastosowanego środka w postaci przewłaszczenia na zabezpieczenie) do wskazanych powyżej opłat. W tym miejscu wskazać można ponownie na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w którym wskazano, iż koszt dochodzenia należności za pośrednictwem osób trzecich stanowi opłatę z tytułu zaległości w spłacie kredytu (pkt 40 uzasadnienia decyzji).

(52) Mając na uwadze powyższe, w ocenie Prezesa Urzędu, Spółka stosuje praktykę polegającą na pobieraniu od konsumentów, którzy opóźniają się ze spłatą pożyczki w terminie wynikającym z zawartych umów pożyczek, których zabezpieczeniem jest przewłaszczenie pojazdu mechanicznego, opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim, w tym związanych z windykacją należności z przedmiotu stanowiącego zabezpieczenie

zawartej umowy pożyczki, i jednocześnie odsetek za opóźnienie naliczonych konsumentowi, w zakresie, w jakim łącznie przekraczają limit ustawowy określony w art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim.

(53)W związku z powyższym wykazano bezprawny charakter działań Mogo, w zakresie praktyki opisanej w pkt I.2 sentencji decyzji.

Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów

(54)Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. (sygn. akt III SK 27/07) wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia pojęcia zbiorowy interes konsumentów prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka skierowana jest do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Zdaniem Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów: *jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.*

(55)Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę jako zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Pojęcie to obejmuje swym zakresem prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy. Efektem naruszenia interesu prawnego może być naruszenie również stricte ekonomicznych interesów konsumentów (o wymiarze majątkowym). Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Nie jest zatem konieczne ustalenie, że którykolwiek z konsumentów został rzeczywiście poszkodowany wskutek stosowanej przez przedsiębiorcę praktyki.

(56)W ocenie Prezesa Urzędu zakwestionowane w niniejszym postępowaniu zachowanie Spółki godzi w zbiorowe interesy konsumentów. Skutkami działań Spółki dotknięty jest określony krąg podmiotów, co w odniesieniu do zarzucanych praktyk oznacza

konsumentów, którzy zawarli z Mogo umowę pożyczki. Jednakże podkreślić należy, że w tym kręgu mógł znaleźć się każdy konsument, który zdecydowałby się zawrzeć umowę z Mogo. Potencjalnie zatem każdy z konsumentów mógłby być objęty zachowaniem rynkowym Spółki kwestionowanym przez Prezesa Urzędu w niniejszym postępowaniu. W niniejszej sprawie skutkami działań Spółki dotknięty mógł zostać nieoznaczony z góry krąg konsumentów - wszyscy konsumenci, do których kieruje ona swoją ofertę udzielenia pożyczki gotówkowej.

(57)W niniejszej sprawie Prezes Urzędu przyjął, że dochodzi do naruszenia praw zbiorowości konsumentów. Konsumenci poddani działaniom lub zaniechaniom Przedsiębiorcy opisanym w sentencji decyzji mają ograniczoną możliwość podjęcia świadomej decyzji dotyczącej zawarcia ze Spółką umowy pożyczki, której zabezpieczeniem jest przewłaszczenie pojazdu mechanicznego, bowiem m.in. nie otrzymują oni rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o opłatach z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Z kolei wskutek działania Spółki opisanego w pkt II sentencji konsumenci są narażeni na znaczne koszty wynikające z konieczności zapłaty wyższych niż limit ustawowy kosztów wynikających z braku spłaty pożyczki w terminie.

(58)Wykazanie zatem w niniejszej sprawie, że działania Spółki miały charakter sprzeczny z prawem i naruszały zbiorowy interes konsumentów przesądza, iż działania te miały charakter praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ponadto, ze względu na brak oświadczenia Spółki o całkowitym zaniechaniu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na udzieleniu pożyczek oraz na trwające jeszcze zawarte wcześniej umowy z konsumentami w niniejszej sprawie brak było podstaw do przyjęcia zaniechania stosowanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Uzasadnienie braku przyjęcia wniosku o wydanie decyzji w trybie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

(59)W toku postępowania administracyjnego Spółka złożyła wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej, o której mowa w art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W piśmie z dnia 16 września 2020 r. Mogo złożyło zobowiązanie do podjęcia działań w celu usunięcia naruszeń, które zostały przedstawione w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

(60)Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub będących podstawą wszczęcia postępowania - że został naruszony zakaz, o którym mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego zakazu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do

zakończenia naruszenia lub usunięcia jego skutków, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, zobowiązać przedsiębiorcę do wykonania tych zobowiązań. Ponadto, zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w decyzji zobowiązaniowej, Prezes może określić termin wykonania zobowiązań, lub zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego, lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji lub publikacji decyzji w całości lub w części na koszt przedsiębiorcy, z zaznaczeniem czy decyzja ta jest prawomocna. Do wydania decyzji zobowiązującej konieczne jest zatem istnienie dwóch elementów: uprawdopodobnienie w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, że przedsiębiorca stosuje tę praktykę oraz zobowiązanie się przedsiębiorcy do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom. Pierwszą z przesłanek oceniono już powyżej.

(61) Należy zwrócić uwagę, iż stosownie do treści art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu „może, w drodze decyzji, zobowiązać przedsiębiorcę do wykonania tych zobowiązań”, a zatem złożone przez przedsiębiorcę propozycje nie są wiążące dla Prezesa Urzędu. Oznacza to, że Prezes Urzędu może nie skorzystać z uprawnienia przewidzianego w tym przepisie. Takie stanowisko zostało potwierdzone również w doktrynie (tak np. K. Kohutek „Komentarz do art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów”).

(62) W niniejszej sprawie Prezes Urzędu nie skorzystał z powyższego uprawnienia, ponieważ zaproponowane przez Spółkę działania nie zmierzają do zakończenia naruszenia zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz usunięcia ich skutków, a tym samym nie zabezpieczają dostatecznie interesów konsumentów. Spółka zobowiązała się bowiem do rzetelnego informowania konsumentów zawierających umowy pożyczki w przyszłości. Ponadto, wskazała, że zamierza wprowadzić stałą tabelę opłat, która będzie obejmowała jedynie odsetki wyszczególnione w umowie, a z pozostałych opłat zrezygnuje. Spółka nie wskazała także terminu wprowadzenia tych zmian, ani nie przekazała wspomnianej tabeli opłat. Uznać zatem należało, iż zobowiązanie to jest zbyt lakoniczne w treści i nie odnosi się do sytuacji konsumentów, którzy już zawarli umowę pożyczki.

Rygor natychmiastowej wykonalności (pkt II rozstrzygnięcia decyzji)

(63) Zgodnie z art. 103 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nadać decyzji w całości lub w części rygor natychmiastowej wykonalności. Okolicznością warunkującą zastosowanie rygoru natychmiastowej wykonalności jest wystąpienie ważnego interesu konsumentów. Oznacza to, że nie w każdej sprawie, w której naruszony został interes konsumentów, zasadnym jest zastosowanie omawianej instytucji. Należy ją uwzględnić tylko wtedy, gdy mamy do czynienia z ważnym interesem konsumentów, a więc istotnym i doniosłym. Nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności musi zatem poprzedzać dokonanie ustalenia, jaki

interes konsumentów doznał w danym przypadku naruszenia oraz czy jest on na tyle ważny, by wydanej decyzji nadać rygor natychmiastowej wykonalności.

(64)Kierując się ważnym interesem konsumentów, Prezes Urzędu nadał niniejszej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności w części dotyczącej pkt I rozstrzygnięcia decyzji.

(65)W zakresie praktyki opisanej w pkt I.1 sentencji decyzji przedmiotem ochrony jest ważny interes konsumentów wyrażający się w prawie konsumenta do uczestnictwa w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy.

(66)Zachowanie Spółki określone w pkt I.1 niniejszej decyzji może naruszać ekonomiczne i pozaekonomiczne interesy konsumentów. Konieczność ponoszenia opłat za zaległości w spłacie kredytu, co do wysokości których nie posiadają wiedzy, może naruszać ich interesy ekonomiczne. O naruszeniu ww. interesów konsumentów mogą świadczyć między innymi informacje uzyskane od konsumentów (porównaj: pkt 23 i 24 uzasadnienia decyzji). Brak zamieszczenia wskazanych powyżej opłat w umowie powoduje również sytuację, w której konsument pozbawiony jest możliwości porównania w tym zakresie oferty Spółki z innymi dostępnymi na rynku kredytami konsumenckimi. Niewiedza konsumentów w tym zakresie może zatem zniekształcić ich zachowanie rynkowe przed zawarciem umowy - albowiem przez brak możliwości porównania oferty Mogo obejmującej również opłaty za czynności windykacyjne z ofertami innych podmiotów konsument może podjąć decyzję o zawarciu umowy, której nie podjąłby posiadając pełną wiedzę na temat pożyczki.

(67)W konsekwencji praktyki Spółki, nałożenie rygoru natychmiastowej wykonalności dotyczącego pkt I.1 rozstrzygnięcia decyzji, zmierza do ochrony ww. ważnego interesu konsumentów, zarówno w aspekcie ekonomicznym, jak i pozaekonomicznym.

(68)W ocenie Prezesa Urzędu, tylko natychmiastowe wykonanie przez Spółkę obowiązku zaniechania zakwestionowanej praktyki zagwarantuje pełną ochronę gospodarczych interesów konsumentów, którzy nie mają pełnej informacji o ofercie Spółki. W przeciwnym przypadku do czasu uprawomocnienia się niniejszej decyzji praktyka trwałaby nadal, pogłębiając negatywne skutki praktyki. Brak nałożenia rygoru może oznaczać więc skuteczną, z punktu widzenia Spółki, kontynuację stosowania praktyki. Wobec powyższego, natychmiastowe zaprzestanie opisanej praktyki ma decydujące znaczenie dla zapobieżenia dalszym naruszeniom interesów konsumentów.

(69)W zakresie praktyki opisanej w pkt I.2 sentencji decyzji przedmiotem ochrony jest, podobnie jak w przypadku praktyki opisanej w pkt I.1 sentencji decyzji, ważny interes konsumentów wyrażający się w prawie konsumenta do uczestnictwa w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających

konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny w czasie wykonywania umowy.

- (70)w tym przypadku ważny interes konsumentów wyraża się w prawie konsumenta do nieobciążania go kosztami z tytułu zaległości w spłacie kredytu ponad limit ustawowy. Tymczasem Mogo stosuje maksymalne odsetki za opóźnienie w spłacie pożyczki i zastrzega jednocześnie pobieranie innych opłat w przypadku zaległości w spłacie pożyczki zabezpieczonej przez przewłaszczenie pojazdu mechanicznego. Co istotne, Spółka faktycznie pobiera od konsumentów opłaty windykacyjne, które wobec równoległego stosowania przez nią odsetek maksymalnych za opóźnienie przewyższają limit ustawowy, określony w art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim.
- (71)Działanie takie spowodować może znaczące zadłużanie się konsumentów. Dodatkową uciążliwość stanowi również konieczność podejmowania przez konsumenta działań w celu uzyskania informacji z jakiego tytułu kwestionowane opłaty zostały na niego nałożone, co może narażać konsumentów na utratę przez nich czasu i pewności kontraktowania.
- (72)W konsekwencji praktyki Spółki, nałożenie rygoru natychmiastowej wykonalności dotyczącego pkt I.2 rozstrzygnięcia decyzji, zmierza do ochrony ww. ważnego interesu konsumentów, zarówno w aspekcie ekonomicznym, jak i pozaekonomicznym.
- (73)W ocenie Prezesa Urzędu, tylko natychmiastowe wykonanie przez Spółkę obowiązku zaniechania zakwestionowanej praktyki zagwarantuje pełną ochronę gospodarczych interesów konsumentów, którzy zostali zobligowani do poniesienia kosztów związanych z zaległością w spłacie które przekraczają ustawowy limit. W przeciwnym przypadku do czasu uprawomocnienia się niniejszej decyzji praktyka trwałaby nadal, pogłębiając negatywne skutki praktyki. Brak nałożenia rygoru może oznaczać więc skuteczną, z punktu widzenia Spółki, kontynuację stosowania praktyki. Wobec powyższego, natychmiastowe zaprzestanie opisanej praktyki ma decydujące znaczenie dla zapobieżenia dalszym naruszeniom interesów konsumentów.
- (74)W tym miejscu należy zwrócić uwagę na pogląd Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 21 kwietnia 2004 r. (sygn. akt: K 33/03) podkreślił, że ochrona konsumenta nie jest działaniem o charakterze protekcjonistyczno-paternalistycznym, lecz zmierza do zabezpieczenia interesów słabszego uczestnika rynku, którego wiedza i orientacja są - w porównaniu do profesjonalnego partnera (sprzedawcy, usługodawcy) - ograniczone. Konsument ma słabszą pozycję przetargową, a jego swoiste upośledzenie wynika z przyczyn systemowych, determinowanych pozycją rynkową. Z tej też przyczyny działania na rzecz ochrony konsumenta, które mają umocnić jego pozycję wobec profesjonalnego partnera służą wyrównaniu ich szans i zapewnieniu - także na rynku detalicznym, swobody dokonania wyboru i podjęcia nieskrępowanej decyzji. Istotą ochrony konsumenta nie jest więc nadawanie mu dodatkowych nadzwyczajnych przywilejów, lecz poddanie całości obrotu praktykom

„rynkowo-kompensatoryjnym”, które mają przywrócić utraconą zdolność decydowania o konsumpcji. [...] Udział konsumenta w procesach rynkowych powinien być kształtowany w taki sposób, aby mógł on swobodnie i w zgodzie z własnym interesem zaspakajać - poprzez konkretne transakcje - swe uświadomione potrzeby, na podstawie dostarczonej wiedzy i informacji. Z tego powodu strategicznym założeniem nowoczesnej ochrony konsumenta jest zasada przejrzystości, jawności, rzeczywistej dostępności jasnej, pełnej i zrozumiałej informacji handlowej.

(75)Ze względu na rażące naruszanie przez Spółkę opisanych wyżej interesów konsumentów, Prezes Urzędu zdecydował się nadać obowiązkowi zaniechania zakwestionowanych niniejszą decyzją praktyk rygor natychmiastowej wykonalności. W ocenie Prezesa Urzędu, tylko bowiem w ten sposób zostanie w pełni zrealizowana funkcja prewencyjna wydanej decyzji.

(76)Z uwagi na powyższe oraz na konieczność szybkiego reagowania na określone w pkt I.1 i I.2 naruszenia, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

Obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia (pkt III rozstrzygnięcia decyzji)

(77)Zgodnie z art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechania jej stosowania Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji.

(78)W niniejszej sprawie na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu na Spółkę, obowiązku usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w sposób określony w pkt. III sentencji decyzji.

(79)W odniesieniu do środków określonych w pkt III związku z praktykami stwierdzonymi w punkcie I sentencji niniejszej decyzji, w ocenie Prezesa Urzędu, środki te pozwolą zrealizować przede wszystkim cele informacyjne i edukacyjne decyzji. Informacja o wydaniu decyzji zostanie przekazana wszystkim konsumentom, którzy mogli być poszkodowani w wyniku działań Spółki. Dzięki temu mogą oni zdecydować o dochodzeniu swoich indywidualnych roszczeń na drodze cywilnoprawnej. Ponadto informacja ta zostanie zamieszczona na stronie internetowej Mogo, co pozwoli również zapoznać się z jej treścią potencjalnym klientom Spółki.

(80)Co ważne, informacja o ww. treści powinna zwiększyć wśród konsumentów wiedzę o przepisach chroniących ich prawa - wskazuje bowiem jakie działania przedsiębiorców podejmowane wobec konsumentów mogą być uznane za sprzeczne z prawem.

- (81) Ponadto w przypadku uprawomocnienia się niniejszej decyzji, może ona stanowić prejudykat dla dochodzenia roszczeń przez indywidualnych konsumentów.
- (82) W odniesieniu zaś do środków z pkt II.2 i II.3, wskazać należy, że w ocenie Prezesa Urzędu, w niniejszym stanie faktycznym Spółka nie podjęła żadnych czynności, które zapobiegłyby powstaniu lub zmierzały do usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów opisanego w pkt I.2 sentencji decyzji. Spółka dysponuje środkami pobranymi od konsumentów z tytułu pobranych opłat windykacyjnych i jednocześnie maksymalnych odsetek za opóźnienie. Tym samym, w dacie wydania niniejszej decyzji niesunięte pozostają tak ekonomiczne, jak i pozaekonomiczne skutki dokonanych przez Spółkę naruszeń.
- (83) Aby zapewnić skuteczność wywiązania się z obowiązku usunięcia przez Spółkę trwających skutków naruszenia opisanego w pkt I.2 sentencji decyzji, niezbędne jest to, aby konsumenci, którzy zostali objęci ww. praktyką, mogli się o takim obowiązku przedsiębiorcy dowiedzieć i wystąpić do niego z odpowiednim wnioskiem (reklamacją) o zwrot nadpłaconej kwoty pożyczki. Zatem konieczne jest skierowanie do konsumentów jasnego i zrozumiałego komunikatu, który wskaże im przedmiot rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu oraz wynikające z jego uprawomocnienia się skutki dla tej grupy uczestników rynku. Zastosowanie tego środka ma za zadanie usunięcie skutków stosowania przez Spółkę praktyki, która negatywnie odbiła się na konsumentach, na drodze usunięcia naruszenia w warstwie informacyjnej poprzez zapewnienie wiedzy co do tego, jak powinno wyglądać zachowanie przedsiębiorcy zgodne z prawem oraz poinformowanie indywidualnych konsumentów o skutkach decyzji, co może się przełożyć na podjęcie przez nich odpowiednich działań na drodze sądowej lub reklamacyjnej w celu odzyskania nadpłaconych kwot.
- (84) Ponadto, z uwagi na konieczność wyeliminowania wyżej wymienionych trwających skutków praktyki, Prezes UOKiK nakazał przedsiębiorcy zwrot konsumentom uiszczonych opłat windykacyjnych pobranych przy jednoczesnym naliczeniu odsetek maksymalnych za opóźnienie w spłacie pożyczki.
- (85) W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt III sentencji niniejszej decyzji.

Nałożenie przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej (pkt IV rozstrzygnięcia decyzji)

- (86) Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 ustawy. Art. 106 ust. 3 ww. ustawy, wskazujący sposób obliczania obrotu, przewiduje m.in. w pkt 1 że obrót oblicza się jako sumę przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat - w przypadku przedsiębiorcy sporządzającego taki rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości. Art. 106 ust. 5 ustawy stanowi przy tym, że w przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym

poprzedzającym rok nałożenia kary nie osiągnął obrotu lub osiągnął obrót w wysokości nieprzekraczającej równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu nakładając karę pieniężną na podstawie ust. 1 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia kary. Z kolei art. 106 ust. 6 ustawy przewiduje, że w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 5, lub gdy obrót przedsiębiorcy obliczony na podstawie tego przepisu nie przekracza równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej równowartości 10.000 euro.

(87)Z informacji Spółki wynika, że jej obrót w 2019 r. potwierdzony przekazaniem przez Spółkę rachunkiem zysków i strat za 2019 r., wyniósł *[tajemnica przedsiębiorcy]*, co uwzględniając średni kurs euro ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2019 r., tj. 4,2585 stanowi *[tajemnica przedsiębiorcy]*. Stosownie bowiem do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przeliczenie wartości euro oraz innych walut obcych na złote oraz wartości złotego na euro jest dokonywane według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary. Obrót Spółki w 2019 r. jest więc wyższy niż 100.000 euro, co uzasadnia zastosowanie przy nałożeniu na Spółkę kary pieniężnej art. 106 ust. 1 ustawy.

(88)Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 ustawy, ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Ustawodawca wskazał w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu ma obowiązek uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także: okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia (art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

(89)W ocenie Prezesa Urzędu, zgromadzony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje na stosowanie przez Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, a okoliczności sprawy takie jak: charakter stosowanych przez Spółkę praktyk ich szkodliwość i negatywne skutki w sferze ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumentów, jakie one wywołują, przemawiają za zasadnością nałożenia w tym przypadku kary pieniężnej. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że stosowanie zakwestionowanych praktyk miało miejsce w stosunku do licznych konsumentów - klientów Spółki. Kwestionowane praktyki stosowane były wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu, znajdujących się nierzadko w

trudnej sytuacji finansowej. Również szeroki zasięg terytorialny działania Spółki obejmujący obszar całego kraju oraz długi okres stosowania praktyk uzasadniają nałożenie kary. Tym samym Prezes UOKiK działając w ramach uznania administracyjnego uznał nałożenie na Spółkę kary pieniężnej za celowe.

(90)W ocenie Prezesa UOKiK, zasadnym jest w niniejszej sprawie wymierzenie kary pieniężnej z uwagi na cele prewencji indywidualnej i ogólnej, jak również cel represyjny. Nałożenie kary pieniężnej służyć będzie zatem jako środek odstrasżający Spółkę od stosowania podobnych praktyk w przyszłości (prewencja indywidualna). Rozstrzygnięcie o karze ma również być sygnałem dla innych profesjonalnych uczestników rynku usług finansowych, że tego typu działania nie mogą być podejmowane - pod rygorem sankcji finansowej (prewencja ogólna). Kara pieniężna spełni również funkcję represyjną, to znaczy stanowić będzie dolegliwość dla strony niniejszego postępowania uzasadnioną stwierdzeniem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

(91)Zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wysokość nakładanej kary pieniężnej ustalana jest z uwzględnieniem w szczególności okoliczności naruszenia przepisów tej ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także okres, stopień i skutki rynkowe naruszenia przepisów uokik, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia, biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia. Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

(92)W zakresie czynników obrazujących stopień i skutki rynkowe naruszenia, Prezes Urzędu uwzględnił, że stosowane przez Spółkę praktyki naruszały interesy konsumentów. Stopień naruszenia przez Mogo przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy zakwalifikować jako znaczny. Kwestionowane działania Spółki uznane zostały za sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa. Naruszenia objęte przedmiotem postępowania dokonywane były na etapie zawierania

oraz wykonania kontraktu. Praktyki zarzucane Spółce wywoływały skutki przede wszystkim w zakresie interesów ekonomicznych konsumentów.

(93) Zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów kara pieniężna może być nałożona w przypadku, gdy do naruszenia przepisów tej ustawy doszło co najmniej nieumyślnie. Odnosząc się w tym miejscu generalnie do wszystkich praktyk zarzucanych Spółce, Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów co najmniej nieumyślnie. Zdaniem Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca jako profesjonalista powinien był zdawać sobie sprawę, iż jego zachowanie kwestionowane w pkt I sentencji decyzji jest sprzeczne z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Zdaniem Prezesa Urzędu, Mogo jako profesjonalista oraz podmiot doświadczony w prowadzonej działalności gospodarczej, ma obowiązek działania w sposób rzetelny. Powyższe przesądza w ocenie Prezesa Urzędu o co najmniej nieumyślnym charakterze praktyk Spółki.

(94) Przy ustalaniu w niniejszej sprawie wysokości kar za poszczególne praktyki stosowane przez Spółkę, Prezes Urzędu wziął ponadto pod uwagę: okoliczności naruszenia przez Mogo przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz okres, stopień i skutki rynkowe naruszeń. Prezes UOKiK rozważył ponadto, czy wysokość kary powinna podlegać modyfikacjom z uwagi na okoliczności łagodzące lub obciążające.

Kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w pkt I.1 sentencji decyzji

(95) W zakresie stosowania przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w pkt I.1 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowana praktyka była stosowana przez Mogo jako profesjonalistę wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie wskazanej praktyki jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowana praktyka wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Praktyka, o której mowa w pkt I.1 sentencji decyzji odnosi się do udzielenia nierzetelnych i nieprawdziwych informacji o opłatach z tytułu zaległości w spłacie pożyczki. Konsumentom nie mającym przez to wiedzy, jaką ostatecznie kwotę zapłacą z tego tytułu. Wskazać również należy, że Spółka poinformowała o zawarciu z konsumentami w 2018 roku *[tajemnica przedsiębiorcy]* umów pożyczek na zakup samochodu. W tym samym roku zawarła z konsumentami również *[tajemnica przedsiębiorcy]* umowy pożyczek pod zastaw samochodu. Umowy te nie zawierały informacji o wysokości opłat z tytułu zaległości w spłacie pożyczki. W ocenie Prezesa Urzędu, stopień naruszenia zarzucanego Spółce jest znaczny. Zgodnie z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stopień naruszenia Prezes Urzędu

ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia. W przedmiotowej sprawie Spółka działa jako instytucja pożyczkowa, a stosowane przez niego praktyki uderzają w konsumentów jako słabszych uczestników obrotu, znajdujących się nierzadko w trudnej sytuacji finansowej. Zdaniem Prezesa UOKiK również skutki rynkowe omawianego naruszenia mają szeroki zakres, bowiem kwestionowana praktyka miała zastosowanie do wszystkich konsumentów, którzy zawarli umowę pożyczki ze Spółką. Wskazać należy, że Spółka zawarła łącznie [tajemnica przedsiębiorcy] umów pożyczki w ciągu [tajemnica przedsiębiorcy] miesięcy, wpływając negatywnie na sytuację ekonomiczną konsumentów. Nie bez znaczenia pozostaje również szeroki zasięg terytorialny stosowania praktyki, obejmujący obszar całego kraju.

- (96)Wagę praktyki należy określić jako znaczną, ze względu na poważne skutki, które wywołuje w sferze interesów konsumentów. Prezes Urzędu w szczególności wziął pod uwagę, że praktyka stosowana przez Spółkę godzi w zbiorowe interesy konsumentów na etapie zawierania kontraktu, ale jej skutki ujawniały się na etapie wykonywania kontraktu. Konsumentów zawierając umowę nie byli bowiem de facto informowani o wysokości opłat związanych z odbiorem, holowaniem, przygotowaniem pojazdu do sprzedaży, wyceną czy też samą jego sprzedażą.
- (97)Prezes Urzędu stwierdził, że praktyka opisana w pkt I.1 sentencji niniejszej decyzji miała charakter co najmniej nieumyślny. W ocenie Prezesa Urzędu, konstrukcja i treść kwestionowanego postanowienia umów o kredyt konsumencki zawieranych z konsumentami mogła być efektem niezamierzonych działań. Zdaniem Prezesa Urzędu, Mogo jako profesjonalista powinien był zdawać sobie jednak sprawę, iż zamieszczanie w umowach pożyczki zawieranych z konsumentami nierzetelnych i nieprawdziwych informacji na temat opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, jest sprzeczne z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim. Zdaniem Prezesa Urzędu, Mogo jako profesjonalista oraz podmiot doświadczony w prowadzonej działalności gospodarczej, ma obowiązek działania w sposób rzetelny. Powyższe przesądza zdaniem Prezesa Urzędu o co najmniej nieumyślnym charakterze praktyki z pkt I.1 sentencji decyzji.
- (98)Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanej praktyki. Spółka zawierała umowy pożyczki w okresie co najmniej od roku 2016 r. do końca roku 2018. Zważywszy, że praktyka stosowana była przez ponad rok, Prezes Urzędu ocenił okres jej stosowania jako długotrwały.
- (99)Na tej podstawie Prezes Urzędu ustalił kwotę bazową kary na poziomie [tajemnica przedsiębiorcy]% obrotu Spółki, tj. [tajemnica przedsiębiorcy].
- (100)Prezes Urzędu za okoliczność obciążającą uznał znaczny zasięg terytorialny naruszenia, obejmujący terytorium całego kraju. Wskazać należy, że z oferty usług finansowych świadczonych przez Spółkę mógł potencjalnie skorzystać każdy

konsument bez względu na miejsce zamieszkania. Omawiana okoliczność obciążająca w postaci znacznego zasięgu terytorialnego naruszenia uzasadnia w ocenie Prezesa Urzędu podwyższenie kwoty bazowej o *[tajemnica przedsiębiorcy]*.

- (101)W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu nie zidentyfikował okoliczności łagodzących mogących mieć wpływ na wysokość kary pieniężnej określonej w pkt I.1 sentencji niniejszej decyzji.
- (102)Uwzględniając powyższe, Prezes Urzędu ustalił wysokość kary za stosowanie praktyki określonej w pkt I.1 sentencji niniejszej decyzji na kwotę **156.676 zł (słownie: stu pięćdziesięciu sześciu tysięcy sześciuset siedemdziesięciu sześciu złotych)** w zaokrągleniu. Kwota ustalonej wyżej kary stanowi ok. *[tajemnica przedsiębiorcy]* obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2019 r. oraz stanowi ok. *[tajemnica przedsiębiorcy]* maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.
- (103)Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.
- (104)W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt IV.1 sentencji niniejszej decyzji.

Kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w pkt I.2 sentencji decyzji.

- (105)Przy ustaleniu wysokości kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę: okoliczności naruszenia przez Spółkę przepisów ustawy, które zostały opisane szczegółowo we wcześniejszej części decyzji oraz okres, stopień i skutki rynkowe naruszenia. Prezes Urzędu rozważył ponadto, czy wysokość kary powinna podlegać modyfikacjom z uwagi na okoliczności łagodzące lub obciążające.
- (106)W zakresie stosowania przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w pkt I.2 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowana praktyka była stosowana przez Mogo jako profesjonalistę wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie wskazanej praktyki jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowana praktyka wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Praktyka, o której mowa w pkt I.2 sentencji decyzji odnosi się do naruszenia ustawowego obowiązku nieprzekraczania limitu opłat, jakie konsument zobowiązany jest uiszczać w związku z opóźnieniem w spłacie pożyczki. Ekonomiczne interesy konsumenta zostały naruszone przez Spółkę poprzez naliczenie konsumentom z powodu opóźnienia zarówno tzw. opłat windykacyjnych, jak i jednocześnie naliczenie maksymalnych odsetek za opóźnienie. Z kolei

pozaekonomiczne interesy konsumentów zostały naruszone poprzez błędne wskazywanie konsumentom w umowach pożyczki, że pożyczkodawca może naliczać obie ww. opłaty w zakresie przekraczającym limit ustawy, wynikający z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim. Wskazać również należy, że z wyjaśnień Spółki wynika, że zawarła ona z konsumentami w 2018 roku [tajemnica przedsiębiorcy] umów pożyczki zabezpieczonych przez przewłaszczenie pojazdu mechanicznego na zabezpieczenie, podczas których wykonywania pobierała od konsumentów opłaty za opóźnienie w spłacie pożyczki przewyższające ustawowy limit. W ocenie Prezesa Urzędu, stopień naruszenia zarzucanego Przedsiębiorcy jest znaczny. Zgodnie z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia. W przedmiotowej sprawie Spółka działa jako instytucja pożyczkowa, a stosowane przez nią praktyki uderzają w konsumentów jako słabszych uczestników obrotu, znajdujących się nierzadko w trudnej sytuacji finansowej. Zdaniem Prezesa UOKiK również skutki rynkowe omawianego naruszenia mają szeroki zakres, bowiem kwestionowana praktyka miała zastosowanie do wszystkich konsumentów, którzy zawarli ze Spółką umowę pożyczki zabezpieczonej przez przewłaszczenie nieruchomości na zabezpieczenie. Wskazać należy, że Spółka zawarła ok. [tajemnica przedsiębiorcy] umów takich umów w ciągu [tajemnica przedsiębiorcy] miesięcy, wpływając negatywnie na sytuację ekonomiczną konsumentów. Nie bez znaczenia pozostaje również szeroki zasięg terytorialny stosowania praktyki, obejmujący obszar całego kraju.

(107)Wagę praktyki należy określić jako znaczną, ze względu na poważne skutki, które wywołuje w sferze interesów konsumentów. Prezes Urzędu w szczególności wziął pod uwagę, że praktyka stosowana przez Spółkę godzi w zbiorowe interesy konsumentów na etapie zawierania kontraktu, ale jej skutki ujawniały się na etapie wykonywania kontraktu. Konsumentom byli bowiem obciążani opłatami za opóźnienie w spłacie kredytu ponad to, co dopuścił ustawodawca. Powyższe potwierdzają faktury znajdujące się w aktach sprawy. Praktyka ujawniała się zatem na etapie realizacji umowy.

(108)Prezes Urzędu stwierdził, że praktyka opisana w pkt I.2 sentencji niniejszej decyzji miała charakter co najmniej nieumyślny. W ocenie Prezesa Urzędu, konstrukcja i treść kwestionowanych postanowień umów o kredyt konsumencki zawieranych z konsumentami mogła być efektem niezamierzonych działań, zaś obciążanie konsumentów opóźniających się ze spłatą pożyczki w terminie zarówno opłatami windykacyjnymi, jak i maksymalnymi odsetkami za opóźnienie wynikała z dążenia do uzyskania zwrotu udzielonej konsumentowi pożyczki. Zdaniem Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca jako profesjonalista powinien był zdawać sobie jednak sprawę, iż obciążanie konsumentów, którzy opóźniają się ze spłatą pożyczki w terminie, opłatami przekraczającymi ustawowy limit, wiąże się z naruszeniem powszechnie

obowiązującego prawa. Zdaniem Prezesa Urzędu, Mogo jako profesjonalista oraz podmiot doświadczony w prowadzonej działalności gospodarczej, ma obowiązek działania w sposób rzetelny. Powyższe przesądza zdaniem Prezesa Urzędu o co najmniej nieumyślnym charakterze praktyki z pkt I.2 sentencji decyzji.

(109)Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanej praktyki. Spółka zawierała umowy pożyczki w okresie co najmniej od roku 2016 r. do końca roku 2018. Zważywszy, że praktyka stosowana była przez ponad rok, Prezes Urzędu ocenił okres jej stosowania jako długotrwały.

(110)Na tej podstawie Prezes Urzędu ustalił kwotę bazową kary na poziomie **[tajemnica przedsiębiorcy]**% obrotu Spółki, tj. **[tajemnica przedsiębiorcy]**.

(111)Prezes Urzędu za okoliczność obciążającą uznał znaczny zasięg terytorialny naruszenia, obejmujący terytorium całego kraju. Wskazać należy, że z oferty usług finansowych świadczonych przez Spółkę mógł potencjalnie skorzystać każdy konsument bez względu na miejsce zamieszkania. Omawiana okoliczność obciążająca w postaci znacznego zasięgu terytorialnego naruszenia uzasadnia w ocenie Prezesa Urzędu podwyższenie kwoty bazowej o **[tajemnica przedsiębiorcy]**.

(112) W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu nie zidentyfikował okoliczności łagodzących mogących mieć wpływ na wysokość kary pieniężnej określonej w pkt I.2 sentencji niniejszej decyzji.

(113)Uwzględniając powyższe, Prezes Urzędu ustalił wysokość kary za stosowanie praktyki określonej w pkt I.2 sentencji niniejszej decyzji na kwotę **168.728 zł (słownie: stu sześćdziesięciu ośmiu tysięcy siedmiuset dwudziestu ośmiu złotych)** w zaokrągleniu. Kwota ustalonej wyżej kary stanowi ok. **[tajemnica przedsiębiorcy]** obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2019 r. oraz stanowi ok. **[tajemnica przedsiębiorcy]** maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

(114)Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

(115)W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt IV.2 sentencji niniejszej decyzji.

Koszty postępowania (pkt V rozstrzygnięcia decyzji)

(116)Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

- (117) Zgodnie z art. 263 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Zgodnie z art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.
- (118) W wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu w pkt I rozstrzygnięcia niniejszej decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną postępowania. W związku z powyższym, postanowiono obciążyć stronę postępowania kosztami postępowania w wysokości 25,50 zł (słownie: dwudziestu pięciu złotych pięćdziesięciu groszy).
- (119) Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr **51 1010 1010 0078 7822 3100 0000** w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.
- (120) Wobec powyższego, orzeczono jak w pkt V sentencji decyzji.

Pouczenia

- (121) Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiszczyć w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr **51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.
- (122) Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 1575, 1578 i 2070, dalej jako „Kodeks postępowania cywilnego”) - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź.
- (123) W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt V sentencji niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w

związku z 479³² §1 Kodeksu postępowania cywilnego, przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź.

(124)W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności (pkt II sentencji decyzji), stosownie do treści art. 108 § 2 zd. 2 kpa, w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak również stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479³² kpc, zażalenie na przedmiotowe postanowienie należy wnieść do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź, w terminie tygodniowym od daty doręczenia decyzji.

(125)Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 755, 807 i 288 - dalej: „ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1.000 zł. Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w zw. z art. 32 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 500 zł.

(126)Zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie. Ust. 2 ww. art. stanowi zaś, że spółka handlowa powinna wykazać także, że jej wspólnicy albo akcjonariusze nie mają dostatecznych środków na zwiększenie majątku spółki lub udzielenie spółce pożyczki. Zgodnie z art. 105 ust. 1 zd.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

(127)Stosownie do treści art. 117 § 1, § 3 i § 4 Kodeksu postępowania cywilnego strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata

lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Łodzi*

Tomasz Dec